

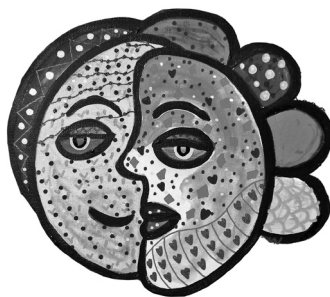
ДИМИТЪР ПАШКУЛЕВ

ТАЗИ
ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ —

Zамония
издателство

*Стихотворения и поэмы
от периода 1969–2017 година*

I

ЕТСТВО
И
ОБИЧ

НАУКАТА ЗА ДЕТСТВОТО И ЛЮБОВТА

I.

Истински може
да се обича
само по детски. А то

разумът сложен
нагло наднича
даже и тук: „Но защо?“

Всички са млади,
с обич и детство,
щом са пропити... Уви!

Виждаш прегради,
умно наследство!
Твоята клада кърви.

В сгради учебни,
свади домашни
Вехне листецът зелен...

Старчета дребни –
питомци страшни
със прегорял оксижен

стягат по-късно
В обръча хладен
чувство, подобно на смок...

Плаче невръстно
непреподаден
за Красотата урок.

Страсти формални
гробно се плезят
на Верността без език.

Злобно-нахално
тътре протеза
тук интелектът Велик.

II.

Нищо, дечица!
Нищо, любими,
под интеграл от метал...

В тази игрица
днес подсъдим е
недалновидният крал.

Кралят наука –
възрастен вече,
неподмладен досега...

Виждам пролука...
Колко далече
слънцето е над снега!

Колко дълбоко
В дъното бисер
пази душите от смут...

Спътник след скока
мрачно разби се.
Стихна прибоят, нечут.

Да го разбудим!
Да го разплачем!
Да го разсмеем! Така...

Буден, зачуден,
с нас да закрачи
учен с творяща ръка!

В нас да оформим
неосквернена
лампа със пламък без план.

В святост без норми!
Необяснена.
Неприютена в капан.

С поглед обичен
Всеки да пази
своя прозорец от кал.

Не с лунатичен
бяг по первази!
Грее стъклото кристал!

В него вълшебно
се отразява
целият свят, разлюлян...

Нищо не дебне
 обич такава.
 Няма над нея таван.

Месец новели
 стеле отгоре.
 Чисти, звездите лъцят...

Щорите снели,
 светлите пори
 В нас Любовета да вестят!

Изворно пресен
 Вир да бълбука
 мирно в немирния кът...

Приказна песен
 чува се тука –
 на избуяли край път

сноп леторасли
 звънкото слово:
 „Чичко, нали си разбран?“

„Леличко, здрасти!
 Тук сме, готови!“
 Нищо, че там е Вулкан.

Черните писти
 там от отрови
 Връв за бесилки предат...

Ще се разлистят
Вейките нови –
Въздуха ще възродят.

Стар е злодеят.
В птички се цели.
Пуши, презряла, цевта.

Ще надживеят
Всички разстрели
Детството
и
Любовта!

ПО ЧИСТА ПЪТЕКА

*Игликите звънкат
със жълти звънчета.
Елата ги слуша в захлас.
А ние навънка –
две дружни момчета –
играем до залезен час.*

*„Елате и вие
със моята чета!“ –
извика един хулиган. –
„Онези да бием,
да мерим врабчета,
да сложим в гората капан!“*

*И взе да забожда
в невинно момиче
бодили, да пръска с вода...
– Това не подхожда
на вожда обичан,
немирнико с кална следа!*

*Че тръните вече
са сухи и стари.
Тревички зелени растат.
повеждай, човече,
ти своите другари
по светлия, верния път!*

По чиста пътека
без страх да вървиме.
Как вее южнякът любим!
И птичките нека
да пеят във рими,
къщурки за тях да строим.

А после на двора
да леем, момчета,
водата, но не във бодил,
а в тия наскоро
садени дръвчета,
цъфтящи в добрия Април!

САМОХВАЛСТВО

*Малката звездичка
има си привычка:
ден и нощ да свети
в близките планети.
Тя е много малка,
но е самохвалка.
Всяка нощ се хвали,
че небето пали.
Но не я видяхме
и се позасмяхме:
щото се оказа,
че я забеляза
през стъкло голямо
астрономът само!*

ДОКТОР ГЛАД

*Пак канят за обяда Верчето,
но друго иска и се перчи то:
– Не може с плодовете, супите,
салатите – да ме подкупите!
Не искам даже и филийката,
а само пастичка – в чинийката.*

*– Какви капризи за десертчето!
Изглежда доста сито Верчето.
Яж първо туй и после – друго ядене
ще има, но за който гладен е!*

*Остана Верка на ината си,
не яде и заби в играта си.
Обаче вън, на свечеряване,
усети глад – до премаляване!
Роднините ѝ, недочулите,
видяха как гризе марулите
и черен хляб нагъва с лещата,
макар че още е гореща тя...*

*– О, малко глад, дете, полезен е.
Най-малкото – лекува глезене!*

ОРЕЛ И КЪРТИЦА

Басня

*Рече старата къртица:
„Чуй ме, скитнико крилат!
Зная, че си Волна птица,
ала тръпнеш ти от хлад.*

*Славата ти се заплаща
със опасности безброй:
често буря те захваща,
В тебе стрелят, водиш бой.*

*А откажат ли крилата,
сигурно ще си пребит
и ще паднеш на земята,
Вместо да си в нея скрит.“*

*„И след миг да онемея –
каза гордият орел, –
В гроб не искам да живея.
Аз отдавна съм се клел*

*В своята максима прочута:
„Не бъди подземен скот!“
Туй, що виждам за минута,
ти не можеш цял живот!“*

ГАТАНКИ

Имам няколко сърца
от бодливи семенца.
От кожухчето ми, знай,
правят мармелад и чай.
Що е то? (вжунт)

Бистра съм като росата,
но съм тежка за сърцата.
Щом пристигна при децата,
там е свършила играта.
Коя съм аз? (ρωιδενας)

На гръбчето червено
зеници черни имам.
Нагоре устремено
пъляз, невъзмутима.
Моторче живо нося
в летящата кабинка.
Е, хайде на въпроса:
наричам се... (руннрун)

Във светлото те гледам тайно,
а в тъмно съм с лице сияйно.
Провисвам на опашка дръзка,
със плод съм във роднинска връзка.
Коя съм аз? (ржтлфр ршржрхнршржрх)

Глас аз нямам мелодичен,
но пазач съм верен, личен.
Моят нос не се подлъзва,
стадото без мен не тръгва.
Тичам, скачам много лесно.
Името ми е известно –
ти отдавна го научи:
та това е просто... (ахлх)

Не ми обръщате внимание,
но облакът над вашето здание
когато затрепти в закана
и показалец с огнен ход
към вас се стрелне, аз ви браня!
Е, кой съм аз? (бодшоомадз)

За година цяла
със стената бяла
някой ме сватоса.
Месеци дружинка
с кошер дни аз нося
на лице с картинка.
Що е то? (дббнэвдх)

В тетрадките си дума
сгрешили сте – помагам.
А после – в колодрума –
под вас безпирно бягам.
На топките в костюма
(макар и не на всички)
и сред играчки в ЦУМ-а,
под вашите петички...
Навсякъде се вреждам.

Различно Все изглеждам,
че служби имам сума.
Наричате ме... (виж)

ПОРТОКАЛЪТ ЗА ЕДНО ДЕТЕ

„Дай ми портокала, чичо!“
Две очички с чист стремеж.
И челце категорично
от желание без скреж.

Поглед, пълен със надежда
към оранжевия дар...
А заплетен в бяла прежда,
сякаш е градът без жар.

Сякаш стене той, ограбен,
без детинска топлина...
Колко е навреме даден
плод от южната страна!

Слънчев плод, пронизал мрака,
минал пътя и снега...
То ли днес наивно чака?
Зимата ли е шега?!

Млад борец, студа отрекъл!
Тъй е ледено навън...
Колко тъжен е – и светъл –
твоят портокалов сън!

ГОНЕНИЦА

*Видях гечица във игра –
на гоненица и на жмичка.
Препускаха в самия град:
един Андрей, една Величка.*

*„Ще гоня аз, а после – ти!
Хитрец! Изкръшка ми Веднага!“...
Тъй и животът си лети –
като река, която бяга.*

*Но нищо – нека си тече,
за да не бъде застояла!
Момиче днес или момче,
а утре – мъж, девойка зряла...*

*След време – старост... Може би
там марафонът ще закара
В Морето дружните съдби,
а после – към Небето, в пара?!*

*Финал? Отново старт! Ленив
е онзи образ, който смята,
че времето ще съхрани
ненабраздена и Земята!*

*Случайни сламки той лови,
засяда след подема кратък...
„Стой, хванах те! Но – поднови!
Сега гони ме пък нататък!“*

*Че инак – дяволът те взел...
Светът е за духовно млади.
Към Вечна щом се леем цел,
дотоам да бъдем водопади!*

КРЪЩЕНИЕ

*Макар призван в поднебието чисто,
с криле е крехки моят коловоз.
Едва ли ще отгледам аз Христос.
Синът ми ще се казва само Христо.*

*Надявам се, че липсата на „ес“
не ще да го направи тук излишен.
Но где е озарението свише –
да устояваш в тоя век на стрес?!*

*Светец си във възможния зародиш,
но времето си как ще извървиш?
Аз бих ти дал годините си триж –
по друми по-добри от мен да бродиш...*

*Потомъко, явиш ли се, то сей
симпатии в света оловно-цинков!
Освен — симпатия към фарисей!
И с теб ще съм в голготите ти, синко...*

БЯЛА БИЛКОВА МАГИЯ

Вече имам дъщеря
и отварки ѝ варя.
Първо слагам от липата –
цвят да бъде сред тълпата.
После – ярък плод от шипка –
весело в игри да припка.
И босилек в стрък направо,
та дете да бъде здраво.
Меря бърз с десница точна –
да съзрее непорочна.
А тогава следва лайка –
тя добра да бъде майка.
Жълт кантарион остана,
моя малка Христиана!
Нека той да те предпазва
от губителната язва
на духовната забрава
в дни на нищета и слава!
Вече имам дъщеря
и отварки ѝ варя...